

Pledoaria Poporului

Text biblic : Plângeri 5

Versetul de aur

Întoarce-ne la Tine, Doamne, și ne vom întoarce! Dă-ne iarăși zile ca cele de odinioară! Plângeri 5:25

Introducere

Cartea Plângerile lui Ieremia a fost neglijată în mare parte în favoarea unor texte care ne cheamă la o închinare veselă. Chiar și în timpul de devoțiune personală, Plângerile sunt adesea ocolite în favoarea aproape orice altceva. Nu ne place să trăim în durere, aceasta este ceea ce face Plângerile. Cartea plângerilor descrie perioada aproximativă 586-538 BC, perioada captivității Babiloniene. Asiria a dus în exil triburile Nordice ale Israelului mai devreme, în 722 BC (2 Regi 17: 1-6). „Na mai rămas doar seminția lui Iuda” (17:18). Dar, în ciuda avertizărilor multor profeti, Iuda a continuat în păcat (21:10-15). Scriitorul Plângerilor, considerat a fi Ieremia, l-a avertizat pe Iuda de mulți ani că judecata lui Dumnezeu vine (Ieremia 25: 2-11). Cele cinci capitole ale Plângerilor nu se sfiesc să descrie acea devastare și urmările ei. Lipsa de hrană a dus la înfometare (Lamentări 2:12; 4: 4-5) și canibalism (2:20; 4:10). Cei care nu au murit de sabie erau slabi de înfometați și bolnavi (4: 9).

Contextul lecției

I. Confruntarea (Plângeri 5:1-15)

A. Adu-ți aminte (v 1)

A cere lui Dumnezeu să-și adică aminte nu este în primul rând o pledoarie ca El să-și amintească de ce sa întâmplat, ci pentru ca El să acționeze. ”Uită-te și vezi-ne ocară” amândouă au același ecou. Unirea acestor trei verbe transmite un sentiment de urgență pentru Dumnezeu să vadă ce se întâmplă cu poporul său și să acționeze fără întârziere. Expresia ”Ceea ce ni s-a întâmplat” sugerează că oamenii s-au văzut în mijlocul acestei tragedii. Dar această situație a oamenilor au fost din cauza păcatelor lor, nu din simplă întâmplare. plângeri 1:5; 02:14; și 3:42 dezvăluie întreaga poveste.

B. Plata pentru Păcat (v 2-14)

Moștenirea (iar în formă poetică, casele noastre) din țara promisă a avut o importanță deosebită pentru Israel. A fost un semn al promisiunii credincioșiei lui Dumnezeu față de Avraam (Geneza 15:18; 17: 8) și în continuare față de urmașii lui Avraam. Legea determina moștenirea pentru a se asigura că nimeni din Israel nu va pierde pentru totdeauna pământul familiei (Levitic 25:13-16, 23-34; Numeri 36:7-9). Imaginați-vă, cât de devastator ar fi fost ca moștenirea- cu toate protecția rânduită de Dumnezeu - să ajungă în mâna străinilor Țara va cădea în mâinile oamenilor care nu sunt sub legământul lui Dumnezeu și va pune în pericol că Iuda o va primi înapoi. Orfanii (copiii fără tată, nu neapărat fără mamă) și văduvele erau persoane protejate sub legământul lui Dumnezeu (Deut 10:18). Aceștia trebuiau să fie luați în grija comunității, astfel încât să poată prospera în condiții mai puțin ideale (24:19-21). Printr-o întorsătură a lucrurilor, judecata lui Dumnezeu a creat văduve și orfani în Iuda, așa cum a avertizat (Exod 22:24; Ieremia 15: 8; 18:21). Atât apa cât și lemnul (împreună cu toate celelalte resurse) din țara promisă au fost date Israelitelor pentru folosirea lor. Să fii nevoit să le cumperi de la prigonitorii din Babilon subliniază că pământul nu mai era controlat de Iuda; acest lucru le-a sugerat Israelitelor că Dumnezeu a abandonat legământul (vezi Deut 28:15-68). Acest verset amintește persecuția și munca interminabilă pe care Israelii trebuiau să o facă în Egipt (Exod 5: 1-18). După ce Domnul a eliberat pe Israel din sclavie, el le-a dat legile sale, legi care includeau porunca de a se odihni în Sabat (20:8-11). Acum au fost obligați să încalce acea poruncă de către cei aleși pentru a duce la îndeplinire judecata lui Dumnezeu, în aparență a fost o dovadă abandonului lui Dumnezeu. Faptul că Iudeii au cerut ajutorul Asirienilor și Egiptenilor ca să nu moara de foame, acestor două națiuni dușmane prezintă consecințele desperate ale cuceririi

Babiloniene. Ei sunt cei ce trebuie să plătească pentru păcatele părinților lor care nu mai sunt, acum cei ce arau odată robi, î-i stăpânesc. Pâinea de toate zilele o caută primejduindu-și viețile lor. Cei care au strigat în această plângere au simțit cu siguranță șocul păcatelor generațiilor anterioare. Dar de-a lungul acelor generații, Dumnezeu i-a avertizat despre această judecată. Chiar mai mult, Dumnezeu promisese să se abată de la pedeapsă atunci când oamenii se vor pocăi (Ieremia 18:7-8; Iona 3:4-10). Conducătorii lor au fost spânzurați, tinerii lor au puși la moară, iar copii la cărat lemne.

C. Nu mai este bucurie (v 15)

Bucuria nu se mai vede pe fețele lor. Bucuria s-a schimbat în amărăciune.

II. Mărturisirea (v 16-22)

A. Păcatele noastre (v 16-18)

Gloria și faima s-au dus deodată cu pierderea autonomiei lor, căderea coroanei reprezintă lipsa gloriei, iar Ieremia înțelege acest lucru. Slăbiciunea ochilor și durerea inimii este rezultatul a ceea ce se întâmplă pe Muntele Sionului. Acest loc a avut o semnificație mare, mai întâi ca fortăreața Iebusiților pe care David i-a învins (Iosua 15:63; 2 Samuel 5: 6-7). Palatul lui David a fost construit acolo împreună cu Templul. (2 Samuel 5: 9-11) așa cum a fost templul (1 Regi 6: 1; 7:51). Până la urmă, oamenii au jelit pentru soarta orașului, a monarhiei și a templului. Prezența șacalilor în inima capitalei marchează profunda pustiire a Ierusalimului.

B. Suveranitatea lui Dumnezeu (v 19)

Cu toate că acest capitol se adresează Domnului, Numele Lui nu a fost pronunțat din Versetul 1. A vorbi despre tronul etern al lui Dumnezeu subliniază rolul său de rege. El este cel care are puterea și autoritatea de a decide și de a impune pedeapsa. Fiind cu ei din generație în generație, el știe cât de infidele au fost acele generații (Plângeri 5:7,16). Cu toate acestea, știind că puteau conta pe prezența lui Dumnezeu ar putea fi o sursă de liniște, chiar dacă în aceste momente se pare să fie departe.

C. Frica și speranța (v 20-22)

Domnul nu uită așa cum fac oamenii, totuși, știind că Dumnezeu este într-adevăr „din veșnicie în veșnicie” face ca problema uitării sau renunțării sale să fie cu atât mai dureroasă. A spune întoarcere la tine, vorbește despre pocăința poporului. Oamenii nu au avut încredere în ei înșiși să se întoarcă la Domnul așa cum ar trebui (Ieremia 31: 18-19), și cu siguranță, istoria lor a dovedit că s-au străduit să se întoarcă la Dumnezeu pe cont propriu. Din acest motiv, ei au cerut ca Dumnezeu să reverse harul Său, întorcându-i la El. Răspunsul final la această pledoarie din a doua parte a versetului se găsește în Romani 12:2, unde se spune să ne reînnoim mințile noastre.

Concluzii

Plângerile ne ajută să găsim un limbaj care să-i spună lui Dumnezeu durerea foarte profundă, foarte reală, de care ne amintim sau încă o experimentăm. Cartea servește ca o invitație de a pune aceste lucruri înaintea lui Dumnezeu. După cum scria Pavel, „Nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici demonii, nici prezentul, nici viitorul, nici puterile, nici înălțimea, nici profunzimea, nici nimic altceva în toată creația nu ne vor putea separa de dragostea lui Dumnezeu. aceasta este în Hristos Isus Domnul nostru ”(Romani 8: 38-39). Deși includerea Plângerilor în Biblie poate părea ciudată, aceasta dovedește adevărul afirmației lui Pavel. nu va fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Dumnezeu a demonstrat această iubire prin Isus Hristos, făcând o cale pentru ca toți oamenii să se întoarcă la Domnul și să experimenteze binecuvântările lui. Prin marea suferință a lui Isus, am fost adăugați acelor oameni care vor fi eliberați de orice suferință (Apocalipsa 21: 4).

Ce trebuie să memorăm: *Întristarea te apropie de Dumnezeu.*